

Νηστεία: Έρωτας ή ανία; (π. Λίβυος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ίσως να το έχετε παρατηρήσει ή ακόμη και ζήσει οι ίδιοι, ότι τις μέρες που νηστεύουμε υπάρχει μια νευρικότητα και οξυθυμία. Πολλοί το αποδίδουν στο διάβολο. Νομίζω όμως πως αυτή είναι μια εύκολη και συμφέρουσα ερμηνεία που μας αφήνει έξω από την δική μας ευθύνη.

Στην ζωή ό,τι κάνεις, πρέπει να έχει νόημα για σένα. Ο άνθρωπος διψάει για νόημα. Εάν λοιπόν η νηστεία είναι για μας, μονάχα ένα θρησκευτικό καθήκον, ένα «ιερό» πρέπει, μια διατροφική αλλαγή, τότε σαφέστατα δεν μπορεί να μας δώσει χαρά. Και ό,τι κάνουμε δίχως χαρά είναι καταδικασμένο να πεθαίνει, να μαραζώνει στην βαρεμάρα και την θλίψη.

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ πως είναι δυνατόν τόσος κόσμος να κάνει εξαντλητικές δίαιτες για να φτιάξει ένα όμορφο καλλίγραμμα κορμί, ειδικά τους καλοκαιρινούς μήνες και στην νηστεία να αντιδρούν τόσο πολύ ή να την κοιτούν αδιάφορα; Γιατί άραγε; Μα γιατί δεν τους λέει τίποτα. Γιατί δεν υπάρχει γι αυτούς κίνητρο.

Όταν κάτι το παρουσιάζεις μονάχα ως “καθήκον” ακόμη και ιερό, το νεκρώνεις απο ζωή. Δεν πάλλεται, δεν έχει γεύση. Ο νόμος, ο τύπος, το πρέπει, είναι άνοστο, τόσο μικρό για να γεμίσει μια ανθρώπινη καρδιά.

Λείπει αυτός ο έρωτας προς τον Χριστό που τα κάνει όλα αλλιώς. Ο έρωτας που σε κάνει για χάρη του αγαπημένου σου, να μην τρως, να μην κοιμάσαι να κάνεις θυσίες και τρέλες και όλα αυτά με πολύ χαρά. Ας μην κρυβόμαστε, η Χριστιανική ζωή ή είναι καψούρα ή βαριέσαι και πλήττεις θανάσιμα...

